

Sygn. akt XKa 152/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący SSO Bogusław Orzechowski

Sędziowie: SO Piotr Schab - spr.; WSO (del.) Piotr Raczkowski

protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Ryba

Przy udziale prokuratora Grażyny Łoniewskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 roku sprawy S. S. (1), oskarżonego z art. 177 par. 1 kk, z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia z dnia 17 grudnia 2012 roku, sygn. II K 578/11

orzeka

zaskarżony wyrok uchyla, a sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Śródmieścia.

Sygn. akt XKa 152/13

UZASADNIENIE

S. S. (1) został oskarżony o to, że:

W dniu 19 kwietnia 2011 r., o godz. 09.35 w W., na ul. (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 Ustawy „Prawo o ruchu drogowym” w ten sposób, że jako kierujący autobusem (...) o nr rej. (...), na skutek niezachowania prędkości zapewniającej panowanie nad kierowanym pojazdem, uderzył w tył parkującego samochodu (...) o nr rej. (...), przez co nieumyślnie spowodował wypadek w ruchu lądowym, skutkiem którego obrażeń ciała doznali pasażerowie autobusu, tj:

1/ L. K. - która doznała naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni w myśl art. 157 § 1 kk w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu i złamania obojczyka lewego, - a ponadto:

21 M. R. - która doznała naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres nie przekraczający 7 dni w myśl art. 157 § 2 kk w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu i rany tłuczonej głowy w okolicy potylicznej oraz:

3/ T. W. - która doznała naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres nie przekraczający 7 dni w myśl art. 157 § 2 kk w postaci urazu głowy bez utraty przytomności,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia uniewinnił S. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu. Nadto sąd orzekł w przedmiocie kosztów.

Apelacje od wyroku złożył prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego na podstawie art. 427§2kpk i art. 438 pkt.3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niezasadnym przyjęciu przez sąd, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw o przypisania oskarżonemu S. S. (1) winy za zaistniały wypadek drogowy oraz nie powołanie biegłego z zakresu ruchu drogowego przypadku gdy biegły wydał dwie sprzeczne ze sobą opinie.

Na podstawie art. 427§1kpk i art. 437§1kpk prokurator wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się w znacznej części zasadna.

Nie rozstrzygając bowiem w tym miejscu kwestii ewentualnego sprawstwa i zawinienia S. S. (1) których podstawą winny być prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne dostrzec należało, iż orzeczenie sądu I instancji uwalniające od odpowiedzialności oskarżonego jest przedwczesne. Jak wspomniano powyżej, aby rozstrzygać kwestie związane z przypisaniem oskarżonemu sprawstwa i miarkowaniem stopnia jego winy niezbędne jest poczynienie ustaleń faktycznych stanowiących wynik prawidłowej, a zatem zgodnej z art. 7kpk, oceny zgromadzonych dowodów. Temu zadaniu nie sprostał sąd rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę. Słusznie podkreśla bowiem skarżący nieprawidłowość decyzji, jaką podjął sąd meriti oddalając wniosek oskarżyciela publicznego domagającego się powołania innego biegłego, bowiem biegły wydający opinie (zarówno pisemną jak i ustną) popadł w sprzeczność w kwestiach kluczowych dla oceny w przedmiocie winy oskarżonego. W pierwszej kolejności sąd odwoławczy zobligowany był do wskazania wadliwości zastosowania do wniosku z opinii biegłego przepisu art. 170 § 1 kpk, podczas gdy ocena zasadności wniosków dowodowych z opinii biegłych winna odbywać się jedynie w płaszczyźnie przepisów art. 193 § 1 kpk. lub art. 201 kpk. Nieakceptowalna pozostaje także treść uzasadnienia tego to orzeczenia, która ogranicza się wyłącznie do zacytowania przepisu ustawy (vide wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 marca 2006 r., IV KK 446/05, LEX nr 183073; z dnia 21 listopada 2007 r., V KK 222/07, LEX nr 351203; z dnia 1 września 2010 r., IV KK 102/10, LEX nr 599564; z dnia 5 października 2010 r., IV KK 61/10, LEX nr 606313).

Sąd odwoławczy podkreśla, iż biegły w opinii pisemnej wnioskował zupełnie inaczej niż składając ustną opinię uzupełniającą. Rozbieżności te dotyczyły kwestii zasadniczych dla określenia odpowiedzialności za nastąpienie wypadku o którym mowa w zarzucie. Sporządzając opinie biegły zdecydował jakie metody badawcze dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy będą mu przydatne. Dysponował wszak kompletnym materiałem dowodowym, wiedzą o dorobku naukowym w zakresie niezbędnym dla wydania ekspertyzy. Tymczasem podczas rozprawy w dniu 13 listopada 2012r zmodyfikował on swoje stanowisko zawarte w pisemnej opinii w zakresie oceny zachowania kierującej samochodem marki (...) tj. R. M.. O ile lektura pisemnych motywów wyroku wskazuje na dokonaną przez sąd rejonowy kontrolę dowodu w postaci opinii biegłego, o tyle wskazać należało, iż zastrzeżenia oskarżyciela publicznego kierowane pod jej adresem były uzasadnione, zatem dowolnością wykazał się sąd meriti przyjmując, zupełność, jasność i brak sprzeczności stanowiska biegłego, ocenianego po jego wystąpieniu na rozprawie, w sytuacji, gdy argumentacja podnoszona przez oskarżyciela winna był wzbudzić wątpliwości sadu w tym zakresie. Nie przesądzając zatem kierunku w jakim winno pójść rozstrzygnięcie sądu meriti niezbędnym jawi się powołanie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, którego ekspertyza winna- w miarę możliwości- udzielać kategorycznych odpowiedzi na wątpliwe w ocenie sądu okoliczności zdarzenia jak też wskazywać wszelkie możliwe warianty przebiegu inkryminowanego zdarzenia wynikające z analizy materiału dowodowego oraz wiedzy specjalnej.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd odwoławczy uchylił zaskarżone orzeczenie a sprawę przekazał do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.